

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: M. B.**, zastoupen JUDr. Jarmilou Tayerlovou, advokátkou, se sídlem Všebrdova 176, Uherské Hradiště, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 41 Cad 166/2005 - 105 ze dne 28. 12. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** České správě sociálního zabezpečení **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 24. 4. 2002, č. j. 41 Cad 166/2005 - 49, bylo podle části V hlavy 3 občanského soudního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2002, potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále též „žalovaná“) ze dne 1. 8. 2000, č. X, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek uvedených v § 39 zákona č. 155/1995 Sb. (dále též „zákon o důchodovém pojištění“).

Krajský soud provedl důkaz posudkem Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále též „PK MPSV“), podle kterého je onkologické onemocnění stěžovatele v remisi, výsledky pravidelných kontrol nasvědčují stabilizaci zdravotního stavu. Pocity brnění nohou, rukou a křeči po zátěži žalobce začal pociťovat po chemoterapii, podle názoru odborných lékařů – neurologů se jedná o toxickou polyneuropatii senzitivní bez poruch hybnosti v objektivním neurologickém nález. PK MPSV doporučila jako vhodné

zaměstnání pro žalobce lehčí dělnické práce, např. při obsluze strojů a zařízení, ve skladovém hospodářství, v kontrole výroby, ve službách a v údržbě. I podle doplňujícího posudku uvedené komise, kterým byl dodatečně zhodnocen nález MUDr. K., bylo postižení žalobce ohodnoceno jako lehčí. Krajský soud po zhodnocení provedených důkazů dospěl k závěru, že PK MPSV vyhodnotila zdravotní postižení žalobce v souladu se zákonem, krajský soud proto vycházel z jejího posudkového závěru, podle kterého je nejzávažnějším postižením žalobce stav po odstranění zhoubného nádoru varlete, pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti je hodnocen podle přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., kap. XII, položky 3 písm. c), tj. 45 %. Krajský soud odkázal na podmínky pro přiznání plné invalidity a konstatoval, že pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti je nižší než 66 %, žalobce proto nesplnil požadavky § 39 zákona o důchodovém pojištění.

Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalobce kasační stížnost, v níž nezpochybnil závěr krajského soudu ohledně zjištění příčiny nepříznivého zdravotního stavu a následného zařazení podle přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., nesouhlasil však se závěrem, že je schopen vykonávat činnosti uvedené v závěru posudku, tj. fyzicky méně náročné práce. Odkazoval na pokusy vykonávat práce, které mu byly PK MPSV doporučeny, zaměstnání vždy skončilo po krátké době dlouhodobou pracovní neschopností, z čehož žalobce dovozoval neschopnost vykonávat soustavnou výdělečnou činnost.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31. 8. 2005, č. j. 6 Ads 30/2003 - 87, rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění svého rozsudku uvedl, že krajský soud se nevypořádal s uvedeným tvrzením žalobce ohledně opakovaných dlouhodobých pracovních neschopností, následujících po krátkodobém výkonu doporučených zaměstnání. Tato tvrzení zpochybňovala správnost posudkového hodnocení PK MPSV, bylo proto nutno uvést důvody, které vedly soud k závěru, že i přes opakované pracovní neschopnosti posoudila uvedená komise pracovní potenciál žalobce správně. V této souvislosti bylo poukázáno na to, že krajskému soudu již bylo uloženo rozhodnutím Vrchního soudu v Praze č. j. 2 Cao 161/2000 - 45, kterým byl zrušen rozsudek krajského soudu č. j. 41 Ca 234/1998 - 33, týkající se rovněž invalidity žalobce, aby bylo blíže a úplně zjištěno, jakým způsobem ovlivňuje pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti stav po chemoterapii. Stejný požadavek vznesl i Nejvyšší správní soud v uvedeném řízení, neboť ve věci není pochybností o tom, že prvotní příčina nepříznivého zdravotního stavu žalobce je v jeho onkologickém onemocnění, po jeho stabilizaci je však nutno posoudit, nakolik vážně ovlivní pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti neurologické potíže způsobené chemoterapií, tj. polyneuropatie s bolestmi dolních a horních končetin. Nejvyšší správní soud poukázal na to, že pokud krajský soud dospěl k závěru, že posudek PK MPSV je pro posouzení dané věci dostatečný a správný, musí být schopen uvést argumenty pro srozumitelné vysvětlení zdravotních potíží způsobujících pracovní neschopnost po každém z pokusů žalobce o zapojení se do pracovního poměru, neboť žalobce se takového odůvodnění v žalobním řízení domáhal.

Krajský soud v Brně ve věci znovu rozhodl rozsudkem ze dne 28. 12. 2005, č. j. 41 Cad 166/2005 - 105, jímž žalobu opětovně zamítl. Krajský soud řízení doplnil doplňujícím posudkem PK MPSV, pracoviště v Brně, ze dne 24. 11. 2005, v němž posudková komise setrvala na svých předchozích závěrech, přičemž se velmi podrobně v posudku zabývala otázkou, jakým způsobem ovlivňuje pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce stav po chemoterapii, a otázkou, nakolik ovlivňuje pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce neurologické potíže způsobené chemoterapií, tj. polyneuropatie s bolestmi dolních a horních končetin. Posudková komise znovu uvedla, že ze studia

dokumentace vyplývá, že vznik a dlouhodobé trvání pracovních neschopností u žalobce nebylo podloženo objektivně prokázaným zhoršením zdravotního stavu žalobce. Pracovní neschopnosti byly vystaveny na podkladě potíží udávaných žalobcem, které byly v zásadě konstantní a byly zhodnocené v posudcích lékaře OSSZ a posudkové komise podle příslušných posudkových kritérií. Vznik a délka trvání pracovních neschopností, které nebyly podloženy objektivně prokázaným dlouhodobým zhoršením ve zdravotním stavu žalobce, nemohou být podle PK MPSV podkladem pro změnu posudkového závěru o míře poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti, který byl učiněn na podkladě výsledku funkčních, klinických a paraklinických vyšetření a při zohlednění všech dalších posudkově významných skutečností podle platných posudkových kritérií. Posudková komise tedy setrvala na závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované byl žalobce částečně invalidní podle § 44 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. Krajský soud se s obsahem doplňujícího posudku PK MPSV zcela ztotožnil, neboť má za to, že posudková komise vyšla ze všech možných dostupných podkladů a velmi podrobně se zabývala i otázkou pracovní neschopnosti žalobce.

Krajský soud proto dospěl k závěru, že provedeným rozsáhlým dokazováním byl zjištěn stejný skutkový stav, pro který vzal za základ svého rozhodnutí správní orgán, a proto krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž namítá především to, že krajským soudem opakovaně nebyl dostatečně dobře zjištěn skutkový stav a nebyla tedy řádně zodpovězena otázka, jakým způsobem ovlivňuje pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele stav po chemoterapii. Poukázal na to, že Nejvyšší správní soud v předchozím kasačním řízení konstatoval, že pokud krajský soud v řízení dospěje k závěru, že posudek PK MPSV je pro posouzení dané věci dostatečný a správný, musí být schopen unést argumenty pro srozumitelné vysvětlení zdravotních potíží, které stěžovateli způsobují pracovní neschopnost po každém z pokusů o zapojení se do pracovního procesu. Podstatou nesouhlasu stěžovatele se závěry posudkové komise a následným rozhodnutím soudu je to, že rozhodnutí posudkové komise a následně i soudu je nesprávné, když ani nyní není blíže a úplně zjištěno, jakým způsobem ovlivňuje pokles komisí určený a reálný pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti stav po aplikované chemoterapii a není vysvětleno, co a v jaké míře způsobuje zdravotní potíže stěžovatele po zapojení se do pracovního procesu. Stěžovatel má za to, že pokud by byla důsledně tato zásadní otázka zjištěna, např. prostřednictvím zpracovaného znaleckého posudku, byl by závěr soudního řízení zcela jiný. V napadeném rozsudku byl učiněn mezi stranami nesporný závěr, že u stěžovatele trvá stabilita základního onkologického onemocnění a že jeho potíže, promítající se do pracovní činnosti, vyvstávají jako důsledky polyneuropatie, tj. onkologické léčby. Nebyla však řešena námitka stěžovatele, že po zapojení se do pracovního procesu se tyto potíže prohlubují, způsobují pracovní neschopnost a musí tedy mít hlubší dopad i do hodnocení kvality či absolvence stěžovatelovy schopnosti k soustavné výdělečné činnosti.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázala na to, že rozhodnutí z 1. 8. 2000 je zcela podmíněno zjištěným zdravotním stavem stěžovatele a žalovaná nemá potřebné medicínské znalosti, takže další vyjádření nepodává. Z odůvodnění rozsudku krajského soudu je patrné, že PK MPSV vycházela při svém závěru v posudku ze dne 24. 11. 2005 z podrobného přezkoumání zdravotních potíží stěžovatele. Žalovaná ničeho nenamítá

proti rozsudku krajského soudu a navrhuje, aby kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti sice výslovně neuvádí, jakého důvodu ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. se dovolává, z obsahu kasační stížnosti však lze dovodit, že uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodu rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud správně vyšel z doplňujícího posudku PK MPSV ze dne 24. 11. 2005, v němž bylo konstatováno, že pokud jde o uznávání pracovních neschopností stěžovatele praktickým lékařem a délky těchto pracovních neschopností, je význam pro posouzení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., jehož základem jsou doložené výsledky funkčních vyšetření, velmi omezený. Bylo poukázáno na to, že při uznání i ukončení pracovní neschopnosti je ošetřující lékař veden řadou faktorů jak objektivních, tak i subjektivních a záleží jen na jeho vyhodnocení situace pacienta, zda pracovní neschopnost uzná či nikoliv. Posudková komise vyšla z toho, že ze studia dokumentace vyplývá, že vznik a dlouhodobé trvání pracovních neschopností u stěžovatele nebylo podloženo objektivně prokázaným zhoršením zdravotního stavu posuzovaného. Pracovní neschopnosti byly vystaveny na podkladě potíží udávaných stěžovatelem, které byly v zásadě konstantní a byly zhodnocené v posudcích lékaře OSSZ a posudkové komise podle příslušných posudkových kritérií. Vznik a délka trvání pracovních neschopností, které nebyly podloženy objektivně prokázaným dlouhodobým zhoršením ve zdravotním stavu stěžovatele, nemohou být podle posudkové komise podkladem pro změnu posudkového závěru o míře poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti, který byl učiněn na podkladě výsledků funkčních, klinických i paraklinických vyšetření a při zohlednění všech dalších posudkově významných skutečností podle platných posudkových kritérií.

Z doplňujícího znaleckého posudku lze tedy dovodit, že uznávání pracovních neschopností stěžovatele praktickým lékařem a délky těchto pracovních neschopností mají pro posouzení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele pouze velmi omezený význam. Lze tedy uzavřít, že doplňujícím posudkem PK MPSV bylo dostatečným způsobem objasněno, že pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele pro neurologické potíže způsobené léčbou onkologického onemocnění představuje podle přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. podle kap. VI, odd. B, položky 10, písm. a) 15 %. Vznik a délka trvání pracovních neschopností pak nemohou být podkladem pro změnu posudkového závěru o míře poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele. Krajský soud, který se s posudkem PK MPSV zcela ztotožnil, tak vyhověl požadavku předchozího zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu na posouzení, jak neurologické potíže stěžovatele ovlivňují jeho pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti a vysvětlení dopadu pracovních neschopností stěžovatele na jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti.

Námítky stěžovatele uplatněné v kasační stížnosti tak nebyly shledány důvodnými, Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. Stěžovatel, který nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení, a právo žalované na náhradu nákladů řízení je v posuzované věci ze zákona vyloučeno.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. dubna 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu